

Revino acasă, tăticule!

Revino acasă, tăticule!

Dragă tăticule, este deja târziu, iar eu stau pe patul meu și îți scriu. Cât de mult mi-am dorit în ultimele săptămâni să vorbesc cu tine! Dar n-am găsit nicio ocazie să fim singuri.

Încă nu-mi vine să cred că ești acum cu altcineva și că tu și mama probabil nu vă veți mai întâlni. Îmi este foarte greu să accept acest lucru, mai ales când mă gândesc că este posibil să nu te mai întorci niciodată acasă și să nu mai fii tăticul meu și al fratelui meu, așa cum ai fost întotdeauna. Dar vreau ca măcar să înțelegi cum decurge viața noastră. Să nu crezi că mama m-a pus să-ți scriu! Nu a făcut-o. Nici măcar nu știe acest lucru. Cu toate acestea, vreau doar să-ți împărtășesc gândurile mele.

Tăticule, îmi închipui că familia noastră ar fi o mașină frumoasă cu care am călătorit mult timp împreună. Din exterior arăta foarte bine, nicio zgârietură, fără rugină, iar înăuntru se găseau multe lucruri frumoase. Cu timpul însă au apărut și problemele. Motorul a început să scoată fum, roțile să scârțâie, husele să se rupă; mașina este greu de condus și este dificil de mers cu ea.

Dar știi ceva, tăticule? Încă este o mașină foarte bună – sau cel puțin ar putea fi. Cu puțină cheltuială, ar mai putea merge încă mulți, mulți ani.

Fratele meu și cu mine stăteam întotdeauna pe bancheta din spate, iar tu și mama în față. Ne-am simțit întotdeauna în siguranță când tu conduceai și mama stătea lângă tine. Dar luna trecută, când ne-ai părăsit, mama a trebuit să treacă la volan. Era noapte și parcă dintr-o dată o mașină venea spre noi cu viteză mare. Mama a încercat să o evite, dar cealaltă mașină ne-a lovit. A fost un accident îngrozitor! Dar lucrul cel mai oribil, tăticule, este că tu conduceai cealaltă mașină și că lângă tine se mai afla cineva – o altă femeie.

Da, a fost un accident urât. Suntem cu toții grav răniți. Dar cum stau lucrurile cu tine? Încă nu știm nimic despre tine. Ai fost și tu rănit? Ai nevoie de ajutor, tăticule? În acea noapte m-am întrebat adesea dacă vom reuși să depășim situația. Mama este grav rănită și nu se poate reface deloc. Daniel a fost foarte șocat. Încă nu-i merge bine și nu vrea să vorbească cu nimeni.

Și eu am dureri și nu o pot ajuta nici pe mama, nu-l pot ajuta nici pe Daniel. Doctorul a spus că am nevoie de o terapie specială pentru a-mi reveni. Dar, tăticule, în loc de terapie aș prefera mult mai mult ca tu să mă ajuți.

Durerea este așa de mare! Tăticule, ne este așa de dor de tine! În fiecare zi ne întrebăm dacă nu te răzgândești și vii să ne vezi. Și în fiecare zi te așteptăm, dar tu nu vii.

Tăticule, mă tem că totul s-a terminat, dar inima mi s-ar umple de bucurie, dacă aș putea deschide cumva ochii și te-aș vedea cum intri în camera mea. Seara, când totul se liniștește, stăm împreună și vorbim despre tine, despre plăcerea de a călători împreună cu tine și despre cât de mult ne dorim cu toții să fii din nou cu noi. Tăticule, îți merge bine? Ai dureri în urma accidentului? Ai nevoie de noi, așa cum avem și noi nevoie de tine? Dacă ai nevoie de mine, sunt aici și te iubesc. A ta, Iulia.

Scrisoarea fetei de 16 ani a fost trimisă și a ajuns la destinație. Câteva zile mai târziu, Iulia cobora din camera ei pentru micul dejun. Ce surpriză! – În bucătărie stăteau mama și tăticul revenit acasă cu ochii în lacrimi.

Viața în comun dintre un soț și o soție este un cadou deosebit al Creatorului nostru. În ochii multor oameni, căsnicia și-a pierdut valoarea. Ea este adeseori văzută doar ca o posibilă formă de conviețuire. Dar aceasta nu schimbă cu nimic realitatea că ea a fost așezată de Dumnezeu. Ea este o binecuvântare minunată pentru toți cei care o acceptă ca pe un dar din partea lui Dumnezeu și se comportă cu multă responsabilitate în ea.